

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ

BOSÁ DÍVKA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
BOSÁ DÍVKA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2015

Translation © Lucie Johnová, 2017

PROLOG

Mladá žena si modrozelenou sukni omotala kolem nohou. Seděla na tenkém kusu kartonu, chodidla měla schovaná pod sebou, zády se opírala o domovní zeď pouhých pár metrů od bankomatu. Špinavá prošíváná bunda se jí napínala přes břicho, byla tak těsná, až hrozilo, že švy každou chvíli popraskají. Pletenou čepici z umělého vlákna měla staženou hluboko do čela, ale umaštěné pramínky vlasů jí visely na ramena, a díky tomu vypadala mladší, než ve skutečnosti byla.

- *Please*, prosím, pomozte, mumlala monotónně a natahovala ruku s papírovým kelímkem, ve kterém chrastilo pár osamělých mincí. Místo těsně u bankomatu bylo ze strategického hlediska výhodné. Člověk, který si právě vybral peníze, se nad ní třeba slituje a dá jí víc než pouhou korunu. Zatím k tomu ještě nikdy nedošlo, ale ona na to přesto trpělivě čekala.

Měla štěstí, že se jí tohle atraktivní místečko na kamenném soklu pod fasádou solidní budovy podařilo udržet. Před pár týdny se jí odtud jedna konkurentka pokusila vystrnadit a skončilo to rvačkou. Nakonec jí pomohl jeden známý, ale musela mu za to zaplatit značnou částku peněz. Znovu zatřásla kelímkem, zacinkání mincí znělo téměř jako nějaká píseň beze slov. *Dej-te-mi-pár-drob-ných, dej-te-mi-pár-drob-ných...* Sama už zpívat nedokázala. I když včera si vlastně jednu písničku, kterou si pamatovala z dětství ve své rodné zemi, zabroukala, jenže nějaká starší dáma jí tak nepříjemně zahrozila, že radši ztichla.

- Mockerát děkuju, prosím, *please*, pokračovala ve své mantře a snažila se přitom zachytit pohledy kolemjdoucích, jako by oční kontakt dokázal obměkčit jejich srdce. Většinou to však bylo k ničemu, nikdo ji neviděl, všichni se tvářili, že mají hrozně naspěch, lidé se hnali kolem v nekonečném proudu.

Možná je neviditelná? Když tak pozorovala nohy v kalhotách, nylonových punčocháčích či džínách, občas si neviditelná skutečně připadala. Kolem ní pochodovala spousta krásných teplých bot. Věděla, kde si takové boty člověk může koupit, kdysi se na ně k večeru, když už měly obchody zavřeno, chodila dívat do výlohy. Ty vysoké boty

vypadaly opravdu nádherně, určitě byly z pravé kůže a měly pořádné šněrování. Na okamžik se zasnila, představila si samu sebe, jak nastupuje do zaměstnání, kde by měla nějakou cenu. Třeba do nějakého úřadu, kde by seděla u krásného psacího stolu a něco by psala na počítači. A byla by čistá, sytá a klidná – a především by jí bylo teplo.

Přestože měla dvoje punčochy a tlusté vlněné ponožky, byla jí taková zima, že chvílemi ztrácela cit v nohou. Jaro už bylo na cestě, ale venku bylo ještě pořád kolem nuly, i když se dny stále prodlužovaly a bylo víc a víc světla. Boty, které měla na nohou, byly jediné, které vlastnila, staré, ošuntělé křápy, jejichž podrážka byla na několika místech tak tenká, že se v ní každou chvíli udělá díra. Navíc jí byly malé, prsty u nohou neměly tolik místa, kolik by potřebovaly. Švédsko je prý země, která se stará o všechny své občany. Nikdo tu nemusí mrznout, nikdo nemusí mít hlad. Jenže jak tu tak sedávala a v natažené ruce pevně svírala kelímek, často ji přepadaly pochybnosti, jestli je to, čemu kdysi věřila, skutečně pravda. Protože tu existovali lidé, kteří nikoho nezajímali. Kteří se museli postarat sami o sebe, jak nejlépe dovedli. A ona mezi ně patřila. Na budoucnost ani nechtěla myslet. Peníze, které musela nosit domů staré matce a dvouleté dcerce, jež často zůstala o hladu, byly jedna věc. Nicméně brzy přibudou ještě další hladová ústa, která bude potřeba nakrmit. Myšlenky jí tékaly sem a tam, neviděla žádné východisko.

– Prosím, prosím, přeju hezký den, nepřestávala se snažit a na dně téměř prázdného kelímku o sebe i nadále cinkalo jen těch pár osamělých mincí.

Najednou na ni dolehla strašná únava. Byla zima, teplota přes noc klesla. Kdyby tak prostě usnula, nechala by chlad, aby se zakousl hlouběji, aby ji přemohl... Ale vidina Jonelina obličejíčku s velkýma tmavýma očima ji přiměla tuhle lákavou myšlenku zaplašit. Kvůli dcerce to musí vydržet.

Přesto musela poté, co ani po sedmi hodinách nedala dohromady víc než jedenáct korun, připustit, že tohle byl jeden z těch horších dní. Švédům zbývalo jen pár dní do výplaty, to věděla, a tohle období bývá vždycky hladovější než ostatní. Vysypala si obsah kelímku do kapsy od bundy a už se zvedala, že půjde, když se před ní najednou někdo

zastavil. Nohy v kalhotách, pánské boty. Klouzala pohledem nahoru po pečlivě zapnutém kabátě a pak ještě výš k opálenému obličejí se širokým čelem, které korunovaly husté vlnité vlasy. Navzdory tomu, že se odpolední světlo už odporoučelo, měl muž na očích tmavé brýle.

Vztáhl k ní ruku. Zatrpytil se na ní masivní zlatý prsten, ten však její pozornost neupoutal. To, co se jí vznášelo před obličejem, byly peníze. Jako ve snu vytáhla kelímek a uslyšela diskrétní zvuk šustících bankovek.

- *God bless you*, moc děkuju, moc děkuju, mumlala zmateně.

Třeba už má každou chvíli umrznout, a tak k ní nebesa posílají anděla, aby ji povolal na cestu? Jenže to, co leželo v kelímku, bylo velmi skutečné. A ten člověk pořád ještě stál před ní. V úsměvu se mu blýskaly bílé zuby. A říkal jí něco, čemu sotva rozuměla.

Na chvíli zapomněla, jaká je jí zima.

Peníze se odvážíla spočítat až večer.

Teprve potom zjistila, že spolu s nimi dostala ještě něco jiného.

CECILIE OPATRNĚ VYTÁHLA HORKÝ PLECH z trouby a odložila ho na podložku, aby moučník vychladl. Připravila ho podle receptu, který měla od babičky Sonji. Těsto bylo trochu jako na bábovku, ale peklo se na plechu, koláč se pak nazdobil šlehačkou a malinami a vystačil pro hodně lidí. Na dnešek musela upéct dva, čekala spoustu hostů a zvláště děti tuhle dobrotu milovaly. Sama pro sebe se usmála a nožem uvolnila čerstvě upečený koláč z plechu, aby ho mohla vyklopit na voskovaný papír. Kdo by to byl řekl, že bude mít jednou tuhle kuchyň tak ráda? Když se sem před téměř dvěma lety nastěhovala, nikdy by něčemu takovému nevěřila. Smutek, kterým si po rozvodu prošla, trval déle, než si vůbec dokázala představit. Ale od chvíle, kdy kvůli rozpadu svého manželství s Johnem plakala naposledy, už uplynul víc než rok. Teď je sama sebou. Je z ní silná, veselá a vyloženě bezstarostná žena – která právě dnes slaví čtyřicáté narozeniny.

– Mami, můžu ti pomoci? vyhrkla Sofie, která právě přiběhla do kuchyně. – Ušlehám šlehačku! Můžu?

– Samozřejmě. Ale vezmi si tohle, ať se nepostrýkáš, odpověděla Cecilie a podala dceři květovanou zástěru, která visela na háčku u sporáku.

Ráno za ní Sofie s Grétkou přišly se zpívanou gratulací a krátký veselý popěvek se pokusila zanotovat dokonce i Ellen. Poslední narozeniny byly úplně jiné než ty, které slavívala jako vdaná. I když se jí po životě, který trávila s Johnem jako jeho manželka, už nestýskalo, některé slavnostní příležitosti v ní občas dokázaly probudit nostalgii, protože v ní vyvolaly vzpomínky na společně prožitá léta. John pro ni měl na její narozeniny vždycky přichystaný nějaký pěkný dárek a kupovaný „princeznin dort“ potažený zeleným marcipánem, na kterém hořely svíčky, a všechny děti se pokaždé hezky seřadily a pak ji vzbudily halasným *hodně štěstí, zdraví*. Jednoduchý narozeninový podnos, který jí letos holčičky přinesly, prostě nebylo totéž, i když jí na něj připravily šálek čaje a kytičku a Sofie upekla muffiny. Grétko a Ellen jí nakreslily moc pěkné obrázky, ale přesto jí to připadalo takové osamělé. Kluci určitě dorazí odpoledne, ráno je však postrádala nečekaně silně, přála by si, aby u ní včera zůstali na noc a ráno jí pogratulovali spolu s mladšími sestřičkami. Koneckonců slaví čtyřicátiny. To se člo-

věku stane jenom jednou za život. A nejspíš je to jedině dobře, pomyslela si, když Sofii přidržovala mísu a šlehačka díky ručnímu šlehači houstla.

Věk, tenhle věčný a tvrdošíjný společník! Jakže to říkává babička? Proti věku není léku. Cecilie právě opustila svět třicátníků a třicátnic. *Je ti čtyřicet a jsi rozvedená – teď už to může být jenom lepší*, napsala jí do esemesky s blahopřáním Gunilla.

Jako první dorazila Susanna spolu se synem a novým přítelem Stefanem. Benjaminovi byly nedávno dva roky a byl to roztomilý klučička s velkýma modrýma očima a hebkými světlými vlásky, které mu na okrouhlém temeni hlavy neustále stály. I když přišel na svět za dramatických okolností ve vstupní hale vily jejich sestry Marie, jeho přístup k životu byl klidný, téměř filozofický. V tom se naprosto lišil od Ellen, Cecilii nejmladší dcerky, vzteklé mladé dámy, která se ráda prala, jen zřídka kdy vydržela tiše sedět a vnášela do rodiny neklid. Cecilii synovcova mírná povaha překvapovala.

– Vítejte, objala Susannu a pak dala Benjaminovi pusu na tvář.
– My jsme ale vyrostli!

– To ano, jsme den ode dne větší, pohlédla Susanna láskyplně na synka.

– Ahoj Stefane, taky tě tu vítám, dodala Cecilie a krátce sestřina přítele objala.

– Blahopřeju k narozeninám, odpověděl Stefan a podal jí kytici růžových růží. – Jinými slovy, už jsi taky v klubu. V klubu těch z nás, kdo dosáhli středního věku.

Mrkl na ni jedním okem a objal Susannu kolem pasu.

Byli spolu už několik měsíců a Susanna vypadala, že je do něj zamilovaná až po uši. Seznámili se na internetové seznamce a jejich vztah brzy přerostl ve vážnou známost. Cecilie si nebyla tak úplně jistá, co si o sestřině novém příteli myslí, ačkoli byl pokaždé, když se setkali, hovorný a přátelský. Ale možná se za tím skrývá jenom její nedůvěra k mužům jako takovým? Probírala svůj vztah k Susannině nové lásce ze všech stran, ale na to, proč jí tenhle člověk tak úplně nesedí, ještě pořád nepřišla. Stefan byl zdvořilý, příjemný a měl dobrou

práci, dělal konzultanta v jedné počítačové firmě. Vlasy už mu trochu prořídly, ale zato měl hezké šedé oči a široká ramena. Cecilie věděla, že hodně chodí do posilovny, dával si záležet, aby se udržoval v dobré kondici. Bylo mu sedmačtyřicet a měl za sebou nešťastný vztah se ženou, která zřejmě nebyla duševně úplně v pořádku.

Dál se Cecilie v úvahách nedostala, protože znovu zazvonil zvoněk. Vzápětí se předsíň zaplnila dalšími hosty, všichni byli svátečně oblečeni a plni očekávání. Její mladší sestra Marie s manželem Billem a syny Henrikem a Fredrikem, matka Christina a její muž Lars-Åke, kteří s sebou přivedli i babičku Sonju a Christininu nevlastní sestru Margaretu. Po nich následovali Johnův syn Simon a Susannina dospělá dcera Alexandra. Pak dorazily v jednom šiku Ceciliiny kamarádky a kolegyně porodní asistentky. Gunilla, Louisa, Anki, Carmen a Ramona Örmåneová. A nakonec se objevil i Per Nilsson, a když si Cecilii přitáhl k sobě, začervenala se. V jejich vzájemných dotecích bylo něco elektrizujícího, z kontaktu s jeho tělem se jí vždycky udělalo slabo.

WILLIAM SE JEN ZŘÍDKAKDY HODIL DO GALA, dnes si však vzal tmavomodrou košili, přes ni sako, které si půjčil od Johna, a odrbané džíny vyměnil za úpravnější manšestráky. Plavé vlasy měl ulízané dozadu, při úpravě účesu použil vodu i vosk. V obličejí měl svůj obvyklý nevyzpytatelný výraz, netvářil se vyloženě vesele ani smutně, nezdálo se, že by ho skutečnost, že jede na oslavu kulatých narozenin své matky, nějak zvlášť vzrušovala. Marcus byl vážnější než obvykle, i on se pečlivě učesal a pod péřovou bundou měl přes košili nataženou pleťenou vestu. Když John otvíral dveře činžáku, kde teď Cecilie bydlela, mohl jen konstatovat, že jeho synové míří mílovými kroky k dospělosti. William už ho přerostl a Marcus byl na dobré cestě bratrova příkladu následovat. Oba vypadali starší, než skutečně byli, jejich rysy ztvrdly, předchozí hravost zmizela.

- Kytku vezmeš ty, prohlásil John a podal kytici lilíí staršímu synovi.

- Fakt musím? povzdychl si William. - Může je přece vzít Marcus.

- Hele, nech si to, zavrčel na něj mladší bratr.

- Máma má dneska narozeniny, to je to takovej problém? přerušil je unaveně John a znovu ho napadlo, co z jeho synů asi bude. Momentálně mu dělali starosti oba dva. William měl ovšem přítelkyni a zdálo se, že ho teď škola baví víc, než když chodil na druhý stupeň, nicméně jinak byl pořád značně nepřístupný. A Marcus se mu začíná čím dál víc podobat.

William neodpověděl, jenom neochotně převzal kytici zabalenou do papíru.

- Půjdeme pěšky, co říkáte? navrhl John. Nečekal na souhlas a pustil se po schodech do čtvrtého patra.

Není možné nemyslet na to, jaké by to bylo, kdyby se s Cecilíí nerozvedli, pomyslel si, když pravidelnými kroky stoupal nahoru po schodišti. Význačné dny slavívali společně, na různé svátky a oslavy bývali pohromadě. John sice o rozvodu už moc nepřemýšlel, ale ve dnech, jako byl tenhle, byly podobné úvahy nevyhnutelné. Jak by jeho a Cecilíin život vypadal, kdyby i nadále bydleli v domě na Lindängstorgetu? Možná by se v kuchyni škorpili kvůli nějaké praktické otázce, neškodné dohadování vystresovaných manželů. Když byly

děti malé, Cecilie pro ně hrozně ráda připravovala různé oslavy, když však měla něco slavit sama, byla radši, když se na to zapomělo. S každým dalším uplynulým rokem ji její věk znepokojoval čím dál víc, to John věděl. Proto ho skutečnost, že je všechny pozvala na oslavu, překvapila. Spíš by se jí podobalo, kdyby se tvářila, že tenhle den není ani v nejmenším ničím výjimečný, a nechala by ho projít bez povšimnutí.

Výběr dárku představoval pro Johna značný problém. Ženě, se kterou se rozvedl, přece nemůže dát šperk. Něco na sebe? Ne, to také není ono. Cecilie je matka jeho dětí, žena, se kterou strávil nejvíc času, ale přesto má najednou pocit, jako by ji vůbec neznal. Člověk může s někým žít celý život a přitom nemít ponětí, jaký jeho partner v hloubi duše je – to byla nepřijemná pravda. Nakonec John zvolil dárek poněkud neobvyklý. Říkal si, jestli se Cecilii jeho nápad bude líbit. Dárek byl přiměřeně neosobní, ale přitom to bylo něco, co jeho bývalá žena skutečně potřebuje. Obálka ho pálila v kapse saka. Kdyby něco takového dala Cecilie jemu, měl by radost. U ní ovšem člověk nikdy neví.

Minuli druhé patro. John přelétl pohledem hnědé dveře se jmenovkami. I když tu Cecilie bydlela už skoro dva roky, ještě pořád si na tohle prostředí nezvykl, stejně jako si nezvykl, že tu značnou část života tráví i jeho děti. S něčím takovým se možná člověk nesmíří nikdy, v nitru totiž nosí určitou představu, jak by si přál, aby jeho život vypadal. Onen sen o rodině, která drží pohromadě a bydlí v ideálním domě na klidném a tichém náměstíčku lemovaném vzrostlými stromy, kde jsou chodníky zdobené obrázky malované křídou. Nikdy by ho nenapadlo, že by se Cissy mohla přestěhovat sem do Smedby.

Tedy ne že by s touhle čtvrtí, do které se člověk dostal autobusem z centra města asi za čtvrt hodiny, bylo něco zásadního v nepořádku. Jenže to tu nebylo ani nijak zvlášť přívětivé. Omšelé centrum, pár partiček omladiny, která se po večerech poflakovala po ulicích a tajně kouřila. Marcus byl přesně v tomhle věku, právě si udělal řidičák na moped, uprosil rodiče, aby mu jeden ojetý koupili, a hrozilo nebezpečí, že letos na jaře bude večery trávit stejně jako tihle kluci. Jenže co mladým lidem vyrůstajícím v takovýchhle ubohých činžácích, které jsou se svými naprosto stejnými okny, balkony a vchody svým způsobem tak hrozně nudné, vlastně zbývá? A pro dospělé to tu taky není

žádná velká legrace. Jistě, má vůči zdejším obyvatelům spoustu ničím nepodložených předpokladů, představuje si, jak vstávají, jak snídají, jak spěchají do práce a do školy, jak nakupují v potravinách a v lékárně nebo v obuvi. Rychlé občerstvení tu má svého zástupce v pizzerii a stánku s kebabem, určitě by se tu našlo i nějaké to thajské bistro. Kulturní dům je zavřený, temná okna zejí prázdnotou.

Ceciliino rozhodnutí mělo pochopitelně co dělat s financemi. Za stejné peníze tu získala větší byt než jinde, čtyři pokoje a jeden menší, sto jedenáct metrů čtverčních plus balkon a upravený dvorek osázený zelení. Přesto se s tím jedna část Johnova já nebyla schopná vyrovnat. S tím, že jeho bývalá žena žije najednou v těchhle bohem zapomenutých končinách svůj vlastní život bez něj.

Za dveřmi Ceciliina bytu se ozýval šum hlasů. William s Marcusem šli těsně za ním. John se k nim naklonil a spiklenecky na ně mrkl.

- Přípravení?

Synové přikývli.

OBJETÍ, POLIBKY NA TVÁŘ, KVĚTINY, DÁRKY. Sofie a Grétka od Cecilie přebíraly dary a nosily je na odkládací stůl v obývacím pokoji, ze kterého se předtím sklídilo všechno ostatní, aby se tam všechny ty věci vešly. Nebylo dost váz, a tak některé květiny skončily v kbelíku s vodou, ale to nijak nevadilo. Sofie s Grétkou nafoukly balonky a vyrobily girlandu tvořenou velkými lesklými písmeny, která dohromady dávala jméno Cecilie a číslici 40, a lepicí páskou tuhle ozdobu připevnila na zeď. Bylo to poprvé, co jejich maminka pořádala oslavu sama pro sebe, takže byly vzrušené už od chvíle, kdy ráno vstaly. A také si připadaly náramně důležité. Byly máminy malé pomocnice a dokonce směly hlídat Ellen. Jejich nejmladší sestřička totiž měla sklony dělat zmatky a bylo potřeba na ni dohlížet, aby nestáhla ubrus nebo se nepopálila o sporák.

- Zařídila sis to tu moc hezky, zašeptal Per Nilsson Cecilii do ucha a ona se zachvěla, když jí jeho teplý dech ovanul tvář.

Per má pravdu, musela připustit, když se rozhlédla kolem sebe. Byt byl světlý a hezký a teď, když byl plný jejích nejbližších, působil vlídně a útulně. Na pohovce se tísnili synovci s Marií a Billem, Susanna s Benjaminem na klíně si hověla v křesle s květovým potahem. Ramona Örmåneová, porodní asistentka, která byla jejím velkým vzorem a momentálně i její nadřízenou, se na ni povzbudivě usmívala. A milovaná babička Sonja byla bezpečně usazená na druhém konci místnosti vedle Ceciliiiny matky Christiny. Když Cecilie přejížděla pohledem po všech těch lidech, kteří jí byli nejmilejší, připadala si ohromně bohatá. Uspořádat oslavu čtyřicátin možná přece jen nebyl tak špatný nápad. Trápila se přemýšlením o narozeninách několik měsíců, ale teď jí úzkost opustila, mračno obav se rozptýlilo.

- Díky, řekla a pak se od Pera odtáhla. - Je trochu nezvyklé to takhle slavit... Promiň, ale musím teď zařídit pohoštění. Je tu víno, nebo nějaké nealko, kdybys mu dával přednost.

- Já už se o sebe postarám, usmál se na ni Per Nilsson. - Kdybys potřebovala pomoc, řekni si.

Nebyl oficiálně její přítel ani partner. Přesto tuhle úlohu ochotně přebíral. A co tedy vlastně je? Dobrý přítel, se kterým se občas vy-

spím, pomyslela si Cecilie, když spěchala do kuchyně. Když člověk žije sám tak dlouho jako já, může si klidně dopřát i nějaké ty alternativní vztahy.

Čtyřicet. Pěkně zvučné číslo vyjadřující zralost a zároveň i jistou konečnost. Bylo smutné, ale zároveň i vzrušující zamávat na rozloučenou dosavadnímu životu a pustit se do něčeho nového. Prostě a jednoduše neměla radost, že stárne, ale už se s tím pocitem dokázala nějak smířit. Narozesiny v ní vždycky vyvolávaly paniku. Možná se na tom podepsaly věčné řeči její matky Christiny o tom, že starší ženy jsou k ničemu. Christina tohle poselství vědomě nehlásala, ale každou chvíli o tom mluvila a nenapadlo ji, že by podobné průpovídky mohly její dcery nějak negativně ovlivnit. Babička Sonja sice dělala všechno pro to, aby dopad Christininých tvrdých slov zmírnila, ale moc to nepomáhalo. Cecilie si dodnes pamatovala Christininu chmurné úvahy, že pro ženu je nejlepší věk pětadvacet a že s každým dalším rokem už to s ní jde z kopce. Cecilie si už ve čtrnácti letech začala dělat starosti s tím, co s ní bude, až dospěje, a byla přesvědčená, že jen co dosáhne plnoletosti, veškerá legrace skončí.

- Máme naservírovat jídlo, mami? zeptala se Sofie. - Všichni hosti už jsou tady, ne?

Připravily jednoduché pohoštění sestávající z těstovinového salátu, baget a obložených mis s pár druhy sýra, nakrájeného masa a uzenin. Později měl přijít na řadu dort, který Cecilie spolu s dcerami upekla. Pro ty, kdo budou mít žízeň, byly připravené limonády, šumivé víno a karafy s vodou.

- Můžu ti nějak pomoci, holčičko? zeptala se Christina, která právě vešla do kuchyně. - Jen si řekni! To vypadá vážně lákavě, dodala, když na kuchyňském stole uviděla velkou servírovací mísu s těstovinovým salátem. - Vy jste ale šikulky.

Pohládila Sofii po vlasech.

Ve dveřích se objevil Marcus s Ellen na ruce.

- Pořád jenom zlobí Benjamina, žaloval otráveně. - Nemohli bychom ji na chvíli nechat v pokoji u holek?

- Hloupej, prohlásila Ellen a kroutila se mu v náručí. - Nechci!

- No tak, no tak, obrátila se k ní konejšivě Christina. - Maminka má dneska narozeniny a my to s ní hezky oslavíme. Jíst budeme z papírových talířů?

Cecilie přikývla.

- Ano, a jsou tu taky plastové příbory a kelímky. Ale ty nic dělat nemusíš, mami. Klidně se běž bavit s ostatními. A věnuj se Margaretě. Je prima, že mohla taky dorazit.

- Přece jen se moc nevidáme, podotkla Christina tlumeně. - Ale připadá mi trochu osamělá, jsem ráda, že jsi mi dovolila, abych ji taky pozvala.

Margareta byla Christinina nevlastní starší sestra, kterou Sonja v mládí musela dát k adopci. Před pár lety spolu znovu navázaly kontakt, ale stýkaly se jen sporadicky. Nebylo snadné stát se přirozenou součástí rodiny, když obě ženy tak dlouho ani netušily, že ta druhá vůbec existuje.

Teď se na prahu kuchyně objevil i John. Vzal si od Marcuse Ellen a povzbudivě se na Cecilii podíval.

- Není na čase, aby oslavenkyně pronesla slavnostní řeč a všechny přivítala?

Měl samozřejmě pravdu.

Cecilie zamaskovala úzkost, kterou v nitru pociťovala, úsměvem. Vždyť se není čeho bát. Je obklopená svými nejbližšími. Tak proč to podivné šimrání kolem žaludku, jako by ji tam někdo lechtal peříčkem?

- Hned jdu na to, přikývla a nedala najevo, jak je nervózní. - Běžte za ostatními, za chvíli jsem u vás.

AČKOLI TO PRO NI BYLO ODPOLEDNE plné pokušení, protentokrát měla Christina v duši klid. Tak například na stole stály tmavozelené láhve s orosenými skleněnými těly a lesklou stříbrobílou fólií kolem hrdel a vyhlížely velmi lákavě. Na okamžik se jí vybavilo, jak první doušek chladivých bílých bublinek člověka zašimrá cestou dolů v hrdle, jak se do paží a nohou vlévá teplo. V celém těle se hned rozhostí slavnostnější pocit, mysl se uvolní, nálada se zlepší. Ve svém bývalém životě by v den, jako byl tenhle, něco na posilněnou potřebovala. Vždyť její prostřední dcera Cecilie slaví kulaté narozeniny.

Kdysi pociťovala Christina při každých narozeninách – svých i cizích – fyzickou nevolnost. Ne že by se neradovala spolu se svými dcerami, chtěla být s nimi a jejich narozeniny hezky oslavit. Úzkost v ní vyvolávaly spíš ty neustálé připomínky, že čas běží. Vybavily se jí roky kolem její vlastní padesátky, v citové oblasti tohle období provázela celá řada katastrof.

Cecilie si stoupla doprostřed obývacího pokoje a zlehka zaťukala na stěnu vinné skleničky, kterou držela v ruce. Šum v místnosti utichl. Cecilie se na počest téhle slavnostní příležitosti náležitě nastrojila, na sobě měla lehké květované šaty s jemně nabíranými rukávky a natočila si vlasy, takže se jí měkce vlnily kolem obličejce a zdůrazňovaly její ženskost. Oči si elegantně zvýraznila modrošedými stíny a řasenkou, na rty si nanasla teple růžový odstín rtěnky, který jí ladil se šaty. Grétka se k ní nenápadně přitočila a Cecilie své prostřední dcerce ovinula paži kolem ramen a usmála se na hosty.

– Nebudu to nijak protahovat, protože mám takový dojem, že máte všichni hlad, prohlásila a rozhlédla se kolem sebe. – Navíc dobře vím, že si nikdo z vás nepotrpí na dlouhé proslovy. Především bych vás tu chtěla všechny přivítat a říct vám, jak jsem ráda, že jste dorazili, abyste se mnou tenhle astronomicky vysoký věk oslavili.

– Ale mami, vyhrkl Marcus. – Ty přece vůbec nejsi stará!

– Díky, broučku. Každopádně dnešní den jsem se rozhodla oslavit, protože to je to nejlepší, co člověk může udělat. Ocenit, že se mu podařilo dojít tak daleko. Mám ohromné štěstí, že jste všichni součástí mého života. Především jsou tu mé báječné děti: William, Marcus, Sofie, Grétka a Ellen – díky, že jste se rozhodli, že se narodíte zrovna

mně. Pak je tu pochopitelně moje maminka Christina a babička Sonja, bez kterých bych nebyla tím, kým jsem. A pak tu máme Marii a Susannu – vy víte, sestřičky, jak moc vás mám ráda. A Johna, otce mých dětí a svého milovaného bývalého manžela, budu vždycky považovat za muže číslo jedna, i když už se neplahočíme životem společně – což je možná důvod ke smutku, ale možná zároveň i důvod k radosti, co já vím?

Pár lidí se zasmálo a Christina pohlédla na Johna, aby zjistila, jak na Ceciliina slova zareaguje. Přijal je však dobře, jenom přikývl a pokrčil rameny. Moje dcera má občas sklony projevovat se drobátko neempaticky, pomyslela si Christina. Sem tam z ní vypadne něco, co by mělo zůstat nevyřčené.

– A pak jste tu vy ostatní, kdo patříte do rodiny, děti i dospělí, příbuzní a přátelé, pokračovala Cecilie. – Jsem moc ráda, že se mnou ten dnešní den dorazily oslavit i moje fantastické kolegyně. Díky za to, že vás mám! Za chvíli se pustíme do jídla a pak bude dort, který jsme s děvčaty upekly. Vzhledem k tomu, že je vás tolik, jsme připravily obložené mísy a každý si musí sám najít nějaké místo k sezení nebo k stání, jak vám to bude nejlíp vyhovovat.

– Podle mě bychom měli mámě zazpívat, navrhla Grétka a začervenala se. – Nebo ne?

– Máš naprostou pravdu, podpořila ji Christina. – Pozvedněme všichni sklenku na počest úžasné ženy, matky, sestry a dcery!

Než stačila Cecilie cokoli namítnout, rozeznělo se halasné *Hodně štěstí, zdraví* a místnost se naplnila zpěvem. Mladé i starší hlasy se proplétaly a Cecilie se rozpačitě usmívala. Pak zpívaná gratulace skončila a zahřmělo čtyřnásobné *hurá*, které téměř nadzvedlo strop.

– Panebože, moc vám všem děkuju, vydechla Cecilie se slzami v očích. – Jsem z toho úplně naměkko.

Christina jedním douškem dopila zbytek nealkoholického jablečného moštu a srdečně dceru objala. Přece jenom jsou ty narozeniny pěkná věc, je skvělé, že se celá rodina takhle sejde. Pocítila něco, co by se dalo nazvat úctou k životu. Její dcery jsou zdravé a vnoučata rostou, i její matka je ještě čilá, ačkoli už jí bude za chvíli devadesát. Christina navíc na stará kolena dokonce ještě získala starší sestru. A v tuhle

chvíli pomáhá Susanně s těmi jejími erotickými internetovými stránkami, zastává úlohu vedoucí redaktorky a dělá mentorku několika mladším talentovaným lidem z mediální branže. Že zestárla? No a co? Ještě pořád ji uznávají a je jenom na ní, jestli si bude chtít svoji pozici udržet i nadále. Jen je smutné, že se jí ne vždycky daří si svůj úspěch vychutnávat.

Kradmo pohlédla na Larse-Åkeho, který si právě mazal kousek bagety máslem. Tenhle muž v jejím životě je neuvěřitelně skvělý. Měla by o jejich vztah lépe pečovat. Lars-Åke příliš pracuje, jen málokdy bývá doma. Co jen se ho napřesvědčovala, že by měli vyrazit někam na cesty, ubytovat se v nějakém příjemném hotelu s relaxačním programem, číst si knížky a chodit na báječné večere. Lars-Åke už brzy také oslaví kulaté narozeniny. Představa, že by mu jako překvapení koupila nějaký výlet do cizích krajů, ji rozjařila. Nikdy není pozdě začít znovu. Vždyť věk je v podstatě jenom číslo. Ba ne, život nemůže být jenom práce a dřina – člověk může občas i lenořit a užívat si. Jenom je škoda, že jí trvalo přes šedesát pět let, než k tomuhle poznání došla.

OD JOHNOVA POSLEDNÍHO SETKÁNÍ S LOUISOU už uplynul víc než rok. A teď, když čekal, až se uvolní toaleta, najednou stála proti němu. Její přítomnost na něj měla zneklidňující účinek. Po fiasku s Nike žil John jako nezadaný otec několika dětí a dospěl k rozhodnutí, že se do žádného nového vztahu neuváženě pouštět nebude. Myslenky na Louisu ale nezmizely, Občas se sešli nebo si zavolali, ale život jako by se postavil proti nim. Žádné rande zkrátka neproběhlo a John měl podezření, že by to mohlo být tím, že si ani jeden z nich v podstatě na něco takového netroufá. Koneckonců je Cecilie bývalý manžel a Louisa je její kolegyně a kamarádka. Žádný jiný vztah by mezi nimi být neměl. Přesto John ve chvíli, kdy se Louisa v úzké chodbě objevila, pocítil určité napětí.

- Moc ráda tě zase vidím, prohlásila Louisa tím svým příjemným hlasem a obdařila ho klidným, neuhýbavým pohledem.

- Nápodobně.

- Cecilie to dneska připravila moc hezky.

- To je pravda.

- Jaký z toho máš pocit?

Co tím myslíš? John znejistěl. Nebylo mu jasné, co by měl odpovědět.

- Tedy z toho, že jsi tady na oslavě... víš, jak to myslím, nejspíš ti to připadá trochu zvláštní, ne?

A proč by mělo? pomyslel si vzdorně a nečekaně se ho zmocnilo podráždění. Ale nehodlal se s Louisou pouštět do sporu. Bylo by to zbytečné. Navíc mu něco v její tváři napovídalo, že ho tou otázkou chtěla vyvést z rovnováhy. Nebylo mu ale jasné, proč by to dělala.

Rozhodl se, že jí odpoví co nejupřímněji.

- Jasně že je to zvláštní pocit, koneckonců jsem si myslel, že zůstane svoji celý život, řekl a bylo mu v tu chvíli úplně jedno, jak sentimentálně to zní. - V hloubi duše bych si přál, abychom spolu pořád ještě žili, abychom se nikdy nerozvedli.

Zdalo se, že Louisu takhle otevřená odpověď zaskočila.

- Hm, a Cecilie ví, že se na to ještě pořád díváš takhle?

John upadl do rozpaků. O co se to ta Louisa snaží? To, co právě řekl, bylo dost přehnané. Rozvod s sebou přece nepřinesl jen samá nega-

tiva. V manželství měli určité problémy, teď je svobodný a není to tak špatné. Líbí se mu, že může rozhodovat sám za sebe, když si zvykl, začalo ho bavit být s dětmi sám. A když byly děti u Cecilie, dokázal si to náležitě užít, znovu navázal spojení se sebou samým.

- No, možná trochu přeháním. Při těchto příležitostech mívá člověk sklon být sentimentální. Tobě se to nestává?

- Jsem s děvčaty sama tak dlouho, že už si ani nepamatuju, jaké to bylo žít s partnerem, odpověděla Louisa a znovu se mu podívala do očí.

Ozvalo se spláchnutí. Dveře se otevřely a z toalety vyšel Henrik, jeden z Mariiných synů. Vesele se na dospělé, kteří čekali na chodbě, zašklebil a zmizel v obývacím pokoji.

- Prosím, pobídl Louisu John.

- Teď jsi na řadě ty.

- Ale já jsem přece džentlmen, zazubil se na ni.

- No tak dobře, usmála se Louisa.

Na mikroskopicky kratičký okamžik si představil, jak ho zve za sebou dovnitř. Co to s ním je, proč na něj tyhle ukradené chvílky na večírcích a narozeninových oslavách takhle působí? Kdysi, někdy snad před tisíci lety, se s Cecilíí právě takhle dali zase dohromady, bylo to po jedné rodinné večeři u Christiny. V omezeném prostoru toalety pro hosty, kde byly květované tapety a anglický porcelán, se jeden druhému vrhli do náruče a líbali se, jako by jim zbývalo pouhých pár rozechvělých minut života. Vyhrnul Cecilii šaty, stáhl jí punčocháče a kalhotky, cítil, jak je vlhká, a hladově, hltavě ji líbal. Erekcí měl tvrdou jako kámen a rychle Cecilii přitiskl ke stěně a vstoupil do ní. Následovalo pár vášnivých a úžasně žhavých okamžiků. Dospěli k vyvrcholení prakticky okamžitě a pak se ještě chvíli radostně mazlili, spiklenecky se chichotali, pak se utřeli do toaletního papíru, urovnali si oblečení, uhladili si vlasy a nakonec s planoucími tvářemi nenápadně vyklouzli na chodbu. A o devět a půl měsíce později se jim narodil jejich pátý a poslední potomek. Právě během té krátké epizody na záchodě s vůní levandule byla počata Ellen. Když Cecilie Johnovi sdělila, že je těhotná, byl to pro něj sice šok, ale vlastně nikdy vážně neuvažovali o interrupci.